

D ů v o d y:

Připojení doložky vykonatelnosti na platebním rozkazu ze dne 22. listopadu 1933 bylo zbytečné, poněvadž převodní poplatek požívá zástavního práva přednostního i když není dosud vykonatelný. Pro rozhodování, zda jsou tu předpoklady pro přednostní pořadí převodního poplatku, je nerozhodné, zda na platebním rozkazu byla připojena doložka vykonatelnosti a nezáleží na tom, jaké má tato doložka datum, nýbrž je zkoumati jen, zda jsou splněny předpoklady § 72 zák. čís. 50/1850, § 216 druhý odstavec ex. ř. a čl. III odst. 14 nařízení min. financí čís. 181/1850. V souzeném případě jsou splněny podmínky těchto předpisů a proto musí býti poplatek přiznán v přednostním pořadí. Pokud se však vymáhající věřitel v odporu obrací proti nároku samotnému, pokud se týče proti jeho trvání, uváděje, že byl vznesen odpor a žádost za odpis tohoto poplatku, poněvadž prý nedošlo k realizaci smlouvy, bylo odpor odkázati na pořad správní, neboť tuto otázku nemůže řešiti soud, nýbrž úřady správní (srov. zejména rozh. n. s. sb. čís. 12646).

Jinak však dovolací rekurs není oprávněn. Poplatek z převodu osobní koncese nepožívá přednostního práva při rozvrhu výtěžku nemovitosti. Při směně nemovitostí nejsou převodní poplatky jednotným dluhem, požívajícím přednostního práva nedílně na obou nemovitostech, nýbrž na každé ze směněných nemovitostí požívá zástavního přednostního práva jen poplatek, připadající na nemovitost, již se přímo týká.

Čís. 13898.

Příslušenstvím živnostenského podniku jsou i zásoby zboží, jež jsou věnovány účelu provozu podniku, pokud jest jich zapotřebí k dalšímu nerušenému provozu podniku; u hotelových podniků i příslušné zásoby vína.

Byly-li zásoby vína předány vnucenému správci hotelového podniku a tento použil části z nich pro provoz tohoto podniku, jest výtěžek z toho zařaditi do příjmů vnucené správy.

(Rozh. ze dne 31. října 1934, R I 1026/34.)

Vyřizuje účet vnuceného správce nemovitostí, na nichž byly hotelové podniky, srazil soud první stolice z příjmů částku za prodané vína. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že nemá dojiti ke srážce toho, co bylo strženo za prodané víno. D ů v o d y: Soud první stolice odůvodnil napadené usnesení tím, že prý v obou hotelových podnicích se nacházející zásoby vína nejsou příslušenstvím vnucené správy a nemovitosti ani zásobami vnuceného správce v hostinské a výčepní živnosti. Naproti tomu tvrdí rekurenti, že vinné sklepy, které tu jsou, jsou podle § 294 obč. zák. příslušenstvím nemovitostí nuceně spravovaných. K tomuto názoru rekurentů nelze se přikloniti, ježto hotelový podnik lze provozovati, i když není vinný sklep, a i když vinné sklepy tu snad jsou, nejsou určeny k trvalému užívání hotelu. Na vinné

sklepy, o něž jde, je pohlížeti spíše jako na zásoby zboží, jež patří hotelům nuceně spravovaným. Z těchto zásob zboží může vnucený správce prodati ve spravovaných podnicích potřebné množství. Výtěžek tvoří část příjmu podniků nuceně spravovaných. Jen, kdyby bylo prodáno vnuceným správcem ze skladu víno, jež bylo zabaveno, bylo by nejprve uspokojiti z výtěžku zástavní pohledávky věřitelů. Ježto vinný sklep není zastaven, připadá výtěžek z prodaného vína k příjmům vnucené správy, nelze ho tedy vydati povinným. Ohledně výtěžků z prodaného vína bylo tudíž rekursu, jak výše uvedeno, vyhověno (Neumann § 344 ex. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

D ů v o d y:

Nesporo jest, že vnucenou správou nemovitostí stěžovatelů byly jejich hotelové podniky na nich se nacházející podrobeny vnucené správě. Tím však bylo i příslušenství těchto podniků postiženo vnucenou správou. Za příslušenství živnostenského podniku jest považovati i zásoby zboží, jež jsou věnovány účelu podniku, pokud jest jich zapotřebí k dalšímu nerušenému provozu podniku, u hotelových podniků zajisté též příslušné zásoby vína. Že stěžovatelé sami zastávali tento názor, vyplývá z protokolů o zavedení vnuceného správce, kde byla řeč i o zásobách zboží, obzvláště o zásobách vína, jež byly vnucenému správci odevzdány aniž stěžovatelé vznesli námitky nebo se zmiňovali o svých nárocích teď uplatňovaných. Jen vymáhající věřitelé upozorňovali, že nabyli práva zástavního k zásobám vína, jež však zaniklo zavedením vyrovnacího řízení. Vnucený správce udal, že ho stěžovatelé nijak neupozorňovali, že zásoby vína nelze považovati za zásoby hotelových podniků. Stěžovatelé sami připustili, že používali zásob vína i pro provoz hostinské živnosti spojené s hotelovými podniky, a byli by zajisté nadále tak činili jako činil vnucený správce. Zásoby vína byly za souhlasu stěžovatelů předány vnucenému správci při zavedení vnucené správy hotelových podniků a použil-li tento částí v ceně 8.619 Kč a 2.376 Kč pro provoz těchto podniků, zařadil rekursní soud právem tento výtěžek do příjmů vnucené správy. Netřeba řešiti otázku, zda veškeré zásoby vína ve vinném sklepe stěžovatelů lze považovati za příslušenství hotelových podniků, nýbrž bylo řešiti jen otázku, zda uvedenou část zásob vína, spotřebovanou vnuceným správcem pro účely podniku v období zde v úvahu přicházejícím, nutno pokládati za příslušenství podniku, a tuto otázku bylo zodpověděti kladně, jak již bylo doličeno. Na tom nemění nic okolnost, že ustanovení § 344 ex. ř., jehož se rekursní soud dovolává, zde nedopadá, jakož i okolnost, že vymáhající věřitelé znovu zabavili zásoby vína.

Čís. 13899.

Zákon ze dne 22. února 1934, čís. 34 sb. z. a n., o dočasných opatřeních v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným.

Pro určení výše příjmu podle § 4, odstavec (2) zákona rozhodují nejen ohledy na výživu, nýbrž i závazky nezaměstnaného, jež mohou býti u zaměstnanců téhož oboru, avšak různé kategorie, rozdílné.